

2. část

Nejmenoval se Karel, ale Josef, nepsal se Arazím, ale Arazim, nebyl v ruských, ale italských legiích a nesloužil na pátračce v Brně, ale v Hradci Králové. Mozaiku jeho osudů mi doplnila jeho dcera Alenka.

Josef Arazim se narodil 20. listopadu 1898 v obci Sedlčánky v politickém okrese Český Brod a byl římskokatolického vyznání. Jeho otec byl tesařem a matka zemědělskou dělnicí. Arazimovi měli osm dětí, z nichž dvě v útlém věku zemřely. Mladý Josef postupně absolvoval čtyři třídy pětileté školy v Čelákovících, jednu třídu dvoutřídní školy v Sedlčánkách a dva ročníky pokračovací školy v Čelákovících. Jelikož mu v roce 1911 zemřel otec, musel on i ostatní sourozenci pomáhat matce se splácením dluhů na rodinném domku. Pracoval jako tesařský pomocník.

Na jaře roku 1916 byl odveden a 11. května téhož roku byl coby nováček prezentován k 10. pěšímu domobraneckému pluku k 6. kumpanii v Mladé Boleslavi. Po několika dnech odjela jednotka k polnímu výcviku do Vaters-Volders v Tyrolích. Po měsíčním výcviku odejel 20. června 1916 jako voják do Inšpruku a po vyzbrojení jednotka odsud odjela přes Trident do Sunguntálského údolí a zde se zúčastnil ofenzívy u Borga. V měsíci srpnu byl přeložen k 37. pěšímu pluku v Doboju. V den svých 18. narozenin odjíždí do pole v Itálii a postupně se zúčastnil bojů u Hermády, Svaté Kateřiny, Monta Kuku, Dobru, Tolmína, Zmrzlého vrchu a Santa Lucie. V červnu 1917 byl na italské frontě přiotráven plynem a strávil 3 neděle v polním lazaretu v Santa Lucii.

Při ofenzívě na Maršaku u Santa Lucie přeběhl 26. července 1917 do italského zajetí a po projití několika provizorními zajateckými tábory byl dán do zajateckého tábora v Padule. Zde se 5. října 1917 přihlásil do čs. zahraniční armády. V březnu roku 1918 odejel s pracovním praporem z Paduly za frontu u Mantovy, kde byl zařazen jako střelec k 1. rotě kulometů VII. divize XII. pěší brigády.

Po dvouměsíčním polním výcviku ve Folinu byla jednotka počátkem července 1918 poslána na frontu u Gardského jezera, Ferrary a Doss Alta. Po skončení války odjela 21. 12. 1918 jednotka čs. legií z Padovy přes České Budějovice do Hodonína, odkud byla ihned vyslána na Slovensko. Střelec Josef Arazim se zúčastnil bojů o Bratislavu, Nové Zámky, Kúty, Ipol, Šahy, Zvolen a Lučenec. Počátkem roku 1920 byl přeložen k 34. pěšímu pluku do Opavy a ke dni 21. ledna 1921 byl demobilizován.

Po demobilizaci

Až do konce července se zdržoval v rodných Sedlčánkách, kde pracoval jako tesařský pomocník. Vzhledem k nedostatku pracovních příležitostí se rozhodl pro službu v čs. četnickém sboru. Po absolvování přijímacího řízení nastoupil 1. 8. 1921 coby četník na zkoušku k

zemskému četnickému velitelství v Čechách a byl zařazen jako podřízený četník na četnickou stanici Nové Hrady u Vysokého Mýta. Od března 1922 absolvoval v Pardubicích pětiměsíční školu pro výcvik četníků na zkoušku a 1. 8. 1922 byl přijat do definitivního stavu četnického sboru a povýšen do hodnosti strážmistra. Josef Arazim byl za své působení v legiích několikrát vyznamenán. V roce 1922 obdržel Revoluční medaili a spojeneckou Medaili vítězství a dále dvě italské medaile: Fattiche di Guera v roce 1923 a Unita di Italia v roce 1927. Byl členem Československé obce legionářské. Doba dvou let a tři měsíců odsloužená v legiích se mu pro potřeby doby odsloužené ve vojsku počítala trojnásobně.

Díky výsledkům dosahovaným ve službě byl strážmistr Arazim dnem 15. května 1925 jmenován zástupcem velitele četnické stanice Nové Hrady u Vysokého Mýta. Ještě v roce 1925 byl přemístěn na četnickou stanici do Poličky. Počátkem roku 1926 absolvoval dvoutýdenní lyžařský kurz v Jablonci nad Jizerou. V roce 1927 byl strážmistru Arazimovi na četnické stanici v Poličce přidělen erární služební pes airedaleteriér jménem Dereš, se kterým absolvoval 12týdenní kurz pro výcvik služebních psů četnictva v Pyšelicích u Prahy. V návaznosti na zřízení pátracích stanic, ke kterému došlo 1. ledna 1928, byl strážmistr Arazim počátkem března 1928 přemístěn se služebním psem Derešem na četnickou stanici v Hradci Králové coby vůdce služebního psa, s nímž měl být k dispozici královéhradecké pátrací stanici, na kterou byl odvelen od počátku září téhož roku.

V roce 1929 absolvoval na Karlově univerzitě třítydenní kriminologický kurz a se služebním psem Derešem redresurní kurz pro starší služební psy v Pyšelicích. Vzhledem k tomu, že byl Dereš vyhodnocen jako nezpůsobilý k další službě, byla strážmistru Arazimovi přidělena fena německého ovčáka Sylva, s níž ihned absolvoval základní výcvik. Zároveň se stal členem Sportovního klubu pro policejní a ušlechtilé psy se sídlem v Praze. Od září 1929 byli vůdci služebních psů zařazeni do systemizovaného stavu pátrací stanice. Strážmistr Arazim kromě funkce psovoda vykonával i funkci pomocného fotografa a měl na starost vedení evidence potulných cikánů a evidence lupičů pokladen. Za svoji služební činnost byl hodnocen jako „dobrý“ a od roku 1929 jako „velmi dobrý“. V roce 1931 byl po deseti letech služby povýšen na štábního strážmistra. V roce 1932 obdržel spolu s kolegy z pátrací stanice pochvalné uznání zemského četnického velitele za dopadení dvou nebezpečných lupičů pokladen a jejich usvědčení. Oba byli odsouzeni na šest roků těžkého žaláře.

V roce 1933 absolvoval kurz řízení osobních automobilů a po složení zkoušek obdržel řidičské oprávnění. 20. května 1933 Josef Arazim na okresním úřadě v Hradci Králové uzavřel sňatek s Miladou Zemanovou a 13. března 1934 se manželům Arazimovým narodila dcera Alenka. Od 1. září 1935 nastoupil štábní strážmistr Arazim na 10 měsíců do pražské školy pro výcvik velitelů stanic a ve funkci vůdce služebního psa Sylvy na pátrací stanici jej vystřídal štábní strážmistr Jan Turko, který v roce 1932 dostal přiděleno Sylvino mládě, psa Korda. Během studia se štábní strážmistr Arazim zúčastnil kursu esperanta pro četníky. Po úspěšném absolvování školy setrval několik měsíců na královéhradecké pátrací stanici a od 15. září 1936 byl přemístěn na četnickou stanici Opatov v Čechách v politickém okrese Litomyšl a byl pověřen vedením této stanice.

Velitelem

Dnem 30. června 1938 byl povýšen na praporčíka. Během zářijových událostí byl přemístěn jako velitel na četnickou stanici do Nové Kočbeře v politickém okrese Dvůr Králové nad Labem,

ale po podpisu mnichovského diktátu byla tato stanice evakuována a došlo k přemístění zde sloužících četníků na četnickou stanici ve Dvoře Králové nad Labem. Počátkem prosince byl praporčík Arazim přemístěn coby zástupce velitele stanice na četnickou stanici Holice v Čechách v politickém okrese Pardubice.

Dne 9. března 1939 byl odkomandován na Slovensko do Trenčína, ale vrátil se již 14. března a záhy onemocněl anglickou chřipkou. Nadále zastával funkci velitele četnické stanice Holice v Čechách. V dubnu 1940 uzavřeli manželé Arazimovi římskokatolický sňatek na faře v Hradci Králové. Z holické četnické stanice byl několikrát odkomandován: v roce 1941 na měsíc na pardubické nádraží jako velitel protisabotážních hlídek, na jaře v roce 1943 na týden do Pardubic jako velitel sběrného tábora cikánů a na podzim téhož roku na dva měsíce do Zvířetic ke službě u pracháren. V červnu 1943 složil předepsané zkoušky z německého jazyka. Během četnické služby za okupace sabotoval nařízení a rozkazy, likvidoval udání na české lidi, pomáhal a radil postiženým osobám, napomohl k útěku několika osob hledaných gestapem, například komunistům Dr. Rudolfu Fanfulíkovi a Anně Ducháčkové, v případě nálezu ilegálně držaných zbraní je nechal zahodit do rybníka, kde byly následně nalezeny, zachránil rodinu Březinových z Dolních Ředčic před vyvražděním pro zatajování větších zásob potravin, poslouchal zahraniční rozhlas a zachránil před zatčením učitelský sbor v Holicích pro pořádání tzv. benešovských schůzí a poslech zahraničního rozhlasu.

V den svých 45. narozenin byl v roce 1943 coby italský legionář předčasně penzionován, neboť nebyl přijatelný pro protektorátní režim. Poté pracoval jako skladník v obuvnické firmě Hirsch v Holicích a získával zpravodajské informace o válečném podniku Kečkemet, které předával partyzánům v okolních lesích. Partyzánům poskytoval také oblečení a potraviny. Po upozornění, že je jeho činnost po penzionování sledována, ji utlumil.

Při vypuknutí květnového povstání se 5. května 1945 přihlásil na četnické stanici v Holicích do služby. Se zbraní v ruce v povstalých Holicích, kde byly tvořeny zátarasy proti ustupující německé armádě, zajišťoval bezpečnostní službu. Tehdy ještě dosti silné německé jednotky uspořádaly proti městu vojenskou trestnou výpravu i za využití náletů. Během této akce bylo 6. května odpoledne přes 70 povstalců zabito a zhruba 300 osob zadrženo. Ze zadržovaných bylo vybráno 29 původců povstání, mezi nimi i Josef Arazim, kteří byli postaveni do příkopu a měli být na místě bez jakéhokoliv rozsudku zastřeleni. Velitel trestné výpravy své rozhodnutí změnil a zatčení byli naloženi do aut a odvezeni spolu se třemi zastřelenými německými vojáky do lesa u Vysoké, kde měli být zastřeleni. Zde však nastal boj s partyzány, po kterém byli zatčení převezeni do lesa Harta u Vysokého Mýta, kde měla být poprava provedena. Jelikož popravčí četa již nebyla na místě, byli zatčení pěšky odvedeni do Vysokého Mýta, kde byli drženi v prozatímním vězení. Poprava měla být provedena 9. května popravčí četou nebo ustupujícím oddílem SS. Díky postupu Rudé armády však byli zatčení 8. května v pozdních nočních hodinách propuštěni a vyměněni za německé zajatce v Holicích. Během bombardování Holic byly Milada Arazimová s dcerou Alenkou zasypány v provizorně zbudovaném protileteckém krytu a obě byly těžce zraněny, dům, ve kterém bydleli, byl zasažen leteckou pumou, byt byl demolován a rodina přišla o 3 kubické metry palivového dříví, které při nastalém požáru shořelo.

Ihned po propuštění, ačkoliv byl po prožitém věznění a nervovém vyčerpání, se Josef Arazim hlásil opět do služby. Revolučním národním výborem v Pardubicích byl pověřen prozatímním vedením četnické stanice v Albrechticích, kam nastoupil ještě 10. května a kde provedl zajištění dosavadního velitele stanice pro kolaboraci s Němci.

Po druhé válce

Josef Arazim, stejně jako jeho kolegové, musel dokládat svoji činnost během okupace a dokazovat, že nespolupracoval s okupanty. Byl převeden do Sboru národní bezpečnosti a v červnu 1945 vstoupil do Komunistické strany Československa. U příležitosti výročí dne vzniku samostatného československého státu byl 26. října 1945 povýšen do hodnosti vrchního strážmistra, a to s účinností od 28. 10. 1941.

Počátkem roku 1946 byl vrchní strážmistr Arazim odkomandován na čtyři měsíce na stanici SNB do Horního Slavkova u Lokte v okrese Aš, kde prováděl strážní službu při odsunu Němců. Až v únoru 1946 bylo formálně zrušeno rozhodnutí o jeho předčasném přeložení do trvalé výslužby z roku 1943. Od počátku června 1946 byl přemístěn jako velitel stanice SNB do Všestar a od počátku listopadu téhož roku byl opět přemístěn jako velitel stanice SNB do Kratonoh.

V roce 1946 byl předložen návrh na povýšení vrchního strážmistra Arazima na poručíka výkonného, ale ten nebyl z neznámých důvodů realizován. Namísto toho musel opět dokladovat svoji činnost za okupace. Totéž se opakovalo i v letech 1947, 1948 a 1949. Počátkem roku 1949 se manželům Arazimovým v Kratonohách narodil syn Zdeněk. V dubnu 1949 byl vrchní strážmistr Arazim přemístěn ze zrušené stanice v Kratonohách jako velitel stanice SNB Nový Hradec Králové. Na konci roku 1949 byl na dva týdny přechodně přidělen k Pohotovostnímu oddílu Hradec Králové.

Po náležitém prokádování byla vrchnímu strážmistru Arazimovi za jeho činnost v době okupace dne 9. srpna 1949 udělena Pamětní medaile za věrnost a brannost Slovenska 1918–1938 a na konci roku 1949 obdržel Pamětní odznak druhého národního odboje.

Sepisování životopisů a dokládání činnosti za okupace, ale i poměru k novému lidově-demokratickému zřízení pokračovalo i v roce 1950. V roce 1955 byl tehdy staršina SNB Josef Arazim opět podroben kádrové prověrce. V této době byla zjištěna jeho „provinění“ spočívající v tom, že se v době služby coby psovod na četnické pátrací stanici v Hradci Králové údajně podílel na zákrocích při demonstracích a stávkách, a že se měl účastnit vyšetřování dvou osob pro nábor do intervenční španělské brigády. Následně na to mu bylo kádrovým oddělením v Hradci Králové oznámeno rozvázání služebního poměru a hrozící následně disciplinární řízení k odnětí hodnosti, což by znamenalo ztrátu penzijních požitků.

Josef Arazim se po podrobném vysvětlení situace, že pátrací stanice se zabývaly vyšetřováním zločinů a nikoliv potlačováním demonstrací a stávek, a s popisem své činnosti za okupace obrátil se žádostí o milost na Kancelář prezidenta republiky, která jeho žádost postoupila k vyřízení ministerstvu vnitra. Výsledkem prověření jeho žádosti bylo sdělení ministerstva vnitra, že bude přeložen do trvalé výslužby, avšak s přiznáním odpočivného důchodu. V té době nemocný Josef Arazim, který se podrobil odkládané operaci žaludku, ukončil služební poměr příslušníka SNB koncem listopadu 1955.

Krátce po penzionování začal Josef Arazim pracovat jako strážný v národním podniku Kovošrot Hradec Králové a poté od roku 1961 jako vrátný v Parku oddechu a kultury v Hradci Králové. Jelikož na podzim roku 1962 prodělal infarkt, ukončil pracovní poměr a začal pobírat od roku 1963 starobní důchod. Přesto na zkrácený úvazek nadále pracoval jako vrátný. Na podzim roku 1968 utrpěl zlomeninu nohy a byl upoután na lůžko. Počátkem roku 1969 v domnění změny politického klimatu žádal Josef Arazim o uznání svých zásluh v legiích a v odboji za účelem zvýšení důchodu – marně. Josef Arazim zemřel v Hradci Králové 14. listopadu 1975 ve věku

nedožitých 77 let.

JUDr. Michal Dlouhý